

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. G.**, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2024, č. j. MV-116382-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2023, č. j. MV-116382-4/SO-2024 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

vnitru (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 26. 6. 2024, č. j. OAM-37691-20/DP-2023 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s tím, že povolení k dlouhodobému pobytu se z důvodu dle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) nevydává, neboť žalobce v době před podáním žádosti neplnil účel, pro který mu bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve zrekapituloval průběh předchozího řízení a popsal svou životní situaci s tím, že do České republiky přicestoval v roce 2014 za účelem studia, v roce 2022 se oženil, založil společnost a nastoupil ke studiu VŠFS. Dále uvedl, že rozhodnutím bylo porušeno ustanovení § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
3. Následně žalobce zmínil, že jeho žádost byla zamítnuta z důvodu neplnění účelu předcházejícího dlouhodobého pobytu. Podotkl, že po celou dobu svého pobytu žádným způsobem neporušil platné zákony České republiky a nedopustil se žádného přečinu ani správního deliktu. Správní uvážení bylo využito v jeho neprospěch. Posouzení jeho věci bylo postaveno naroveň závažným správním deliktům a přečinům podle trestního zákoníku.
4. Taktéž žalobce navrhl přiznání odkladného účinku podané žalobě. Poznamenal, že s ohledem na soukromý život, který dlouhodobě vede na území České republiky, a v souvislosti se stávajícím ozbrojeným konfliktem mezi Ruskem a Ukrajinou je na místě aktivovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Poukázal také na zásadu nenavrácení, kterou podle něj žalovaná vykládá restriktivně, a to pouze ve vztahu k čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále žalobce uvedl, že do České republiky přijel studovat a pracovat, přičemž převzal veškeré hodnoty svobodné demokratické společnosti. S politikou státu svého původu nesouhlasil.
5. Žalobce tedy navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření předně uvedla, že žalobce v podané žalobě neuvedl žádné žalobní body. Žaloba podle ní obsahuje toliko obecné fráze a tvrzení bez vazby na důvod, pro který bylo napadené rozhodnutí vydáno, a není tak projednatelná. V tomto ohledu odkázala na ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) a § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s. ř. s.**“) a také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003-40. S ohledem na výše uvedené tedy navrhla zdejšímu soudu, aby podanou žalobu odmítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

8. Žalobce podal dne 30. 8. 2023 správnímu orgánu prvního stupně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s tím, že jeho manželkou je paní M. Z., nar. X. K žádosti mimo jiné doložil oddací list ze dne X vedený v knize manželství úřadu městysu Karlštejn. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR pak mimo jiné vyplynulo, že poslední pobyt na území České republiky byl žalobci povolen za účelem studia od 19. 9. 2022 do 31. 8. 2023.
9. Správní orgán prvního stupně se dotázal společnosti Vysoká škola finanční a správní, a.s. (dále jen „VŠFS“), zda žalobce i nadále studuje prezenční bakalářský studijní program „Ekonomika a management“, plní své studijní povinnosti, získal za své studium nějaké kredity a je zapsán do dalšího semestru. Případně požádal o sdělení konkrétního data, ke kterému bylo studium ukončeno a jakým způsobem. VŠFS reagovala na žádost správního orgánu prvního stupně sdělením, že žalobce studoval na jejich škole v prezenční formě bez přerušení od 12. 9. 2022 do 12. 10. 2023. Z důvodu neplnění studijních povinností a neuhrazení školného na další akademický rok bylo vydáno rozhodnutí o ukončení studia, které nabylo právní moci dne 13. 10. 2023. V průběhu studia žalobce nezískal žádný kredit.
10. Správní orgán prvního stupně následně žalobce předvolal k výsledku, který se uskutečnil 20. 2. 2024. V jeho rámci žalobce uvedl, že na území pobývá za účelem studia a nyní žádá o pobyt za účelem sloučení rodiny. Do České republiky přijel 15. 9. 2014 s tím, že se chtěl věnovat studiu stavebního inženýrství. Studoval nejprve přípravný kurz češtiny a od září 2015 pak na ČVUT stavební inženýrství. Poté odešel studovat anglický jazyk a následně opět podal přihlášku ke studiu na ČVUT, kde studoval do února 2022. V roce 2022 nesložil přijímací zkoušku na ČVUT a začal studovat na VŠFS, obor ekonomika a management. Uvedl, že žádné studium dosud nedokončil. Na VŠFS studoval jeden rok a normálně tam nechodil, nesplnil žádné studijní povinnosti a nevypracoval žádnou práci. Byl tam jen na začátku studia a cítil, že na VŠFS nechce studovat. Věnoval se však samostudiu, aby se mohl znovu přihlásit na ČVUT. Na studium na VŠFS se vůbec nepřipravoval, nezúčastnil se žádných zkoušek, nezískal žádné kredity, a nechodil na přednášky, přičemž byl pouze na té první. Nezná ani jména žádných vyučujících. Dále žalobce zmínil, že založil společnost věnující se stavebnictví. Nevěnoval jí však mnoho času, pouze pár dní za celý rok. V roce 2023 se začal podnikání věnovat trochu více, ale prioritou pro něj zůstalo vystudování ČVUT s tím, že v létě 2024 chtěl podat znovu přihlášku na ČVUT. Následně žalobce ohledně svého manželství podotkl, že svatba proběhla X a předtím trval jejich vztah asi rok a půl až dva roky. Manželka pobývá na území na základě zaměstnanecké karty. Od podzimu 2022 s ním žije v bytě. K dotazu, zda chce i v budoucnu pobývat na území České republiky, poznamenal, že si není jistý a chce nejprve ukončit studium. Díky znalosti jazyků by mohl žít i v jiných zemích. Zmínil, že on ani jeho manželka nemají na území České republiky žádné jiné příbuzné. Dále podotkl, že v případě neudělení pobytového oprávnění by musel asi odjet do Ruska a neví, co by tam dělal. Zrušilo by to veškeré jeho plány a byl by to obrovský otřes v jeho životě. Musel by se také rozloučit s manželkou.
11. Posléze správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí nejprve zrekapituloval, že požádal o změnu dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Dále uvedl, že nelze jednoznačně říci, že neplnil účel povoleného pobytu. Od roku 2014 do

roku 2023 se totiž neustále vzdělával, a to buď formou studia v prezenční formě, nebo samostudiem. Účel požadovaného pobytu pak začal naplňovat v okamžiku uzavření sňatku a přestěhováním do společné domácnosti. I založení společnosti učinil za účelem získání praktických znalostí v podnikání. Pobytové oprávnění nezneužíval k jiným účelům a činil kroky směřující k dokončení vybraného studia. Za dobu pobytu si zde vytvořil zázemí a domov. Poukázal také na problémy způsobené pandemií onemocnění COVID-19 v rámci jeho studia a sociální interakci. Rok 2022 byl také náročný z pohledu jeho státní příslušnosti.

12. Správní orgán prvního stupně tak vydal prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl, že žalobce neplnil účel povolení k dlouhodobému pobytu, a to po celou dobu, na kterou mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na VŠFS vydáno. Jeho studium bylo pouze formální. Nedosahoval žádných studijních výsledků a studium mu bylo ukončeno pro neplnění studijních povinností. Účel pobytu přitom musí být fakticky naplňován. Nepostačí toliko formální zapsání jako student, ale je skutečně nutné se připravovat na budoucí povolání absolvováním výuky. Též se správní orgán prvního stupně zabýval zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. V tomto ohledu uvedl, že na území země původu žije jeho rodina, která mu finančně pomáhala. I v případě návratu by nebyl zcela zbaven možnosti realizovat svůj rodinný život s manželkou, když ta jej bude moci navštěvovat, případně se za ním přemístit. Taktéž podotkl, že žalobce je v produktivním věku a jeho zdravotní stav je dobrý. Po případném návratu tedy bude moci pokračovat ve studiu, získat zaměstnání nebo se věnovat samostatné výdělečné činnosti. Zmínil také, že na území České republiky žalobce v současné době nestuduje ani nemá žádné zaměstnání. Dále poznamenal, že zamítnutí žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu nevylučuje možnost dalšího pobytu žalobce na území. Dospěl tedy k závěru, že jeho rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodům zamítnutí žádosti. Mimo to se správní orgán prvního stupně zabýval i tím, zda žalobci v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině brání nějaká překážka ve vycestování, přičemž uzavřel, že tomu tak není.
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani na výzvu nijak nedoplnil. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, v němž potvrdila závěry prvostupňového rozhodnutí, přičemž odkázala na jeho odůvodnění.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaná k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
15. Podle ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému

pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.

16. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Podle ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.
18. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
19. Zdejší soud nejprve podotýká, že podaná žaloba je skutečně vzhledem k uplatněným žalobním bodům na samé hranici projednatelnosti. Žalobce neuvádí příliš konkrétní skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, kterými by brojil proti napadenému rozhodnutí. (K pojmu žalobní bod blíže viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58.) Z argumentace v podané žalobě se tak příliš nepodává, proti jakému závěru žalované žalobce brojí a v jakém směru je tedy rozhodnutí či proces jeho vydání napadán. Za samostatný žalobní bod pak nemůže být považován pouhý výčet některých ustanovení právních předpisů, které měly být porušeny (srov. např. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2022, č. j. 7 As 325/2021-15). Přesto však zdejší soud dospěl k závěru o projednatelnosti podané žaloby. Za řádně uplatněné žalobní body či jejich zárodek považoval námitky a tvrzení ohledně užití správního uvážení, posouzení věci naroveň závažným správním deliktům a přečinům, zásahu do soukromého života a zásady nenavrácení. Nevyhověl proto návrhu žalované na odmítnutí žaloby v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. V této souvislosti ovšem zdejší soud současně konstatuje, že uvedeným skutečnostem odpovídá i míra obecnosti vypořádání uplatněné argumentace. Kvalita žalobních bodů totiž do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Není na místě, aby soud domýšlel další žalobcem neuvedené argumenty, které by měly žalobu podporovat. (K míře obecnosti vypořádání žalobních bodů viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze

- dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Afs 356/2018-50.)
20. Ohledně namítaného využití správního uvážení v neprospěch žalobce zdejší soud předesílá, že o správním uvážení lze hovořit, pokud zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011-154). Sférou správního uvážení tedy je zákonem dovolená volnost správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, či ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36). V posuzované věci přitom správní orgány žádné správní uvážení neužily. Posuzovaly žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž řešily otázku naplnění zákonných podmínek pro vydání takového povolení. Dospěly k závěru, že podmínky splněny nebyly, když žalobce neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Podanou žádost tedy zamítly. Zákon jim v této souvislosti neposkytoval žádný prostor pro rozhodnutí či možnost volit z více řešení. Není tedy vůbec zřejmé, k jakému správnímu uvážení žalobce svůj nesouhlas směřuje. K tomu je na místě ještě dodat, že použití správního uvážení je možné pouze v případech, kdy zákon toto oprávnění správnímu orgánu přiznává. Obecně platí, že pokud by správní orgán použil správní uvážení bez zákonného podkladu, postupoval by nezákonně (blíže viz bod 27 žalovanou odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Azs 273/2019-48). Uvedená námitka je tak zcela mimoběžná a jako taková nedůvodná.
21. Co se pak týče argumentace, že posouzení věci bylo postaveno naroven závažným správním deliktům a přečinům podle trestního zákoníku, je třeba konstatovat, že ani v tomto případě není zcela zřejmé, kam uvedená argumentace směřuje. Zdejší soud tak opakuje, že v posuzované věci byla žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta proto, že před jejím podáním neplnil žalobce účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Správní orgány přitom své závěry náležitě odůvodnily. Na místě je v tomto ohledu odkázat i na přílehlou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Její závěry shrnul Nejvyšší správní soud kupř. v rozsudku ze dne 6. 3. 2024, č. j. 9 Azs 37/2024-25 (tento rozsudek se sice týkal neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ale uvedené závěry lze vztáhnout i na posuzovanou věc). V něm uvedl, že *„zákon o pobytu cizinců tedy vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat; v opačném případě je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit (rozsudky NSS z 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, či ze 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 11/2019-36, bod 21). Výjimkou jsou individuální situace, kdy cizinec objektivně (a ze závažných důvodů) po přechodnou dobu účel pobytu plnit nemůže. Plnění účelu je třeba rozumět faktické vykonávání určité činnosti, nikoliv formální splnění podmínek pro výkon takové činnosti. Jinými slovy, je-li účelem dlouhodobého pobytu například podnikání, nestačí disponovat podnikatelským oprávněním; podnikatelská činnost musí být fakticky vykonávána (viz rozsudek NSS z 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69). Výjimku spočívající v neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu je možné považovat za korektiv jinak velmi striktní a formální právní úpravy (rozsudek NSS z 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37, bod 18). V jeho rámci je možné přihlídnout k tíživým situacím,*

v nichž se cizinci mohou během jejich pobytu na území ČR ocitnout, a v jejichž důsledku nemohou po určitou dobu plnit účel takového pobytu. Příkladem takové situace může být nástup žadatelky na mateřskou dovolenou (rozsudek NSS z 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015-37, bod 29) či přerušení faktického výkonu podnikatelské činnosti z důvodu péče o nezletilé dítě (rozsudek NSS z 27. 4. 2016, č. j. 6 Azs 258/2015-44, a rozsudek NSS č. j. 5 Azs 277/2022-37, body 25 a 26).

22. Žalobce přitom v podané žalobě nijak nerozporoval, že účel předchozího pobytu neplnil. Ostatně i v rámci svého výsledku v rámci správního řízení připustil, že studiu na VŠFS, za jehož účelem mu byl dlouhodobý pobyt povolen, se v zásadě vůbec nevěnoval a od začátku cítil, že studovat tam nechce. Zúčastnil se pouze jedné přednášky, na studium se nepřipravoval, nesplnil žádnou studijní povinnost, neúčastnil se žádných zkoušek a nezískal ani žádné kredity. Věnoval se doma samostudiu, které se však netýkalo studovaného oboru. Pro neplnění studijních povinností mu také bylo následně studium ukončeno, jak vyplývá ze sdělení VŠFS. Nelze tedy uzavřít, že by hlavním účelem pobytu žalobce bylo studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců a ostatní aktivity byly pouze doplňkem. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33: „*Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují.*“ Studium na VŠFS lze skutečně posoudit jako toliko zdánlivé a naprosto formální. Je tak zřejmé, že žalobce skutečně neplnil před podáním žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno. Nelze ani dovodit, že by se jednalo o neplnění účelu pobytu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Ani žalobce nic takového na žádném místě neuváděl. Z ničeho tedy nevyplývá, že by správní orgány věc žalobce posuzovaly na úrovni závažných správních deliktů či přečinů podle trestního zákoníku. Naopak správně vyhodnotily naplnění negativní podmínky pro vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 45 odst. 1 věty třetí zákona o pobytu cizinců. Uvedená námitka tak není vůbec důvodná.
23. Pokud jde o zmínku týkající se soukromého života žalobce na území České republiky (uvedenou v rámci části podání týkající se návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě), musí zdejší soud opět předeslat, že i tato argumentace je značně obecná a nekonkrétní. Žalobce v podané žalobě odkázal toliko na ozbrojený konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou, zásadu nenavrácení a ochranu práva na život v obecném smyslu. Podotkl, že do České republiky přijel studovat a pracovat, převzal veškeré hodnoty svobodné demokratické společnosti a s politikou země původu nesouhlasí. Neuvedl však žádné konkrétní okolnosti, které by měly být důvodem pro nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého života. Postačí tedy odkázat na str. 8 a 9 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, na nichž se správní orgán prvního stupně s dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce náležitě vypořádal, a které následně aprobovala i žalovaná v napadeném rozhodnutí.
24. Samotná délka pobytu v České republice nemůže sama o sobě bez přistoupení dalších okolností znamenat vytvoření takových vazeb, z nichž by bylo možné nepřiměřenost zásahu dovozovat (přiměřeně srov. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2020, č. j. 5 Azs 373/2019-44, či body 53 a 54 rozsudku Nejvyššího správního

soudu ze dne 8. 8. 2022, č. j. 4 Azs 138/2022-46). Stejně tak nelze dovozovat nepřiměřený zásah do soukromého života ani z toho, že by žalobce chtěl v České republice studovat a pracovat, když z ničeho nevyplývá, že by mu v tom cokoli bránilo v zemi původu. Relevantní v tomto ohledu není ani to, že souzní s hodnotami svobodné demokratické společnosti a nesouhlasí s politikou země původu. Nesprávnost posouzení z hlediska zásahu do rodinného života pak žalobce v podané žalobě vůbec nezmínil. Přesto zdejší soud dodává, že s manželkou mají oba státní občanství stejné země, a tudíž mohou případně vést rodinný život v zemi původu. K tomu je na místě podotknout, že článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezahrnuje právo zvolit si geografický rozměr práva na rodinný a soukromý život (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 8 Azs 60/2014-35, či ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 Azs 233/2018-29). Nadto, jak správně podotkl správní orgán prvního stupně, žije v zemi původu rodina žalobce, která jej podle jeho slov v době pobytu v České republice finančně podporovala. Ani námitka týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého života žalobce tak není důvodná.

25. K odkazu žalobce na zásadu nenavrácení, právo na život a válku mezi Ruskou federací a Ukrajinou zdejší soud uvádí, že žalobce v podané žalobě žádným způsobem neuvádí, jaké konkrétní nebezpečí by mu mělo v případě návratu do země původu hrozit. Nedemokratický charakter režimu v Ruské federaci ani skutečnost, že Ruská federace vede agresivní válku proti Ukrajině, nejsou samy o sobě důvody znemožňující žalobcovo vycestování (srov. např. bod 16 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2025, č. j. 5 Azs 276/2024-51). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, nadto není ani uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě z území České republiky samo o sobě v rozporu se závazkem *non-refoulement*. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud taktéž uvedl, že „*se touto povinností neukládá navrátit se do země původu, nýbrž „jen“ vycestovat z území ČR. Dostát závazku non-refoulement lze přitom například i navrácením cizince do bezpečné třetí země. [...] V posuzované věci má stěžovatel k dispozici účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit.*“ (Srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2025, č. j. 7 Azs 255/2024-46, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2025, č. j. 9 Azs 74/2025-53.) Na základě argumentu *a fortiori* pak uvedené tím spíše platí ve věci zamítnutí žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, kdy není ani žádná povinnost opustit území státu stanovená. Žalobce jistě může případně žádat i o zvláštní formu ochrany v podobě víza za účelem strpění pobytu na území (z důvodu překážky ve vycestování na její vůli nezávislé – viz např. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 84/2021-142) či o mezinárodní ochranu (srov. např. body 45 a 46 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022-41, bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2025, č. j. 7 Azs 255/2024-46, nebo bod 26 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2025, č. j. 9 Azs 74/2025-53). Ani v tomto ohledu tedy není žaloba důvodná.
26. Závěrem zdejší soud dodává, že podáním doručeným 14. 10. 2024 se na něj obrátila manželka žalobce. Ve svém přípisu uvedla, že dne 21. 8. 2024 podala žádost o rozvod manželství, o čemž považovala za podstatné zdejší soud informovat. Doložila rovněž fotokopii návrhu na rozvod manželství adresovanou Obvodnímu soudu pro Prahu 9. S ohledem na tuto skutečnost tedy nepovažoval zdejší soud za nutné vyrozumět ji o

probíhajícím řízení a vyzvat ji k vyjádření, zda hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Provádět dokazování uvedeným návrhem na rozvod manželství pak nebylo třeba, neboť s ohledem na výše uvedené úvahy by to pro rozhodnutí ve věci samé nic relevantního nepřineslo.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 30. července 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce